

פרשת שופטים

השבת נקרא את ההפטרה הרביעית מ"שבעה דנחמתא", ישעיהו (נ"א, י"ב - נ"ב, י"ב):
"אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מְנַחֵמְכֶם מִי אֶתְּ וּתִירָאִי מֵאֲנוּשׁ יָמוּת וּמִבֶּן אָדָם חָצִיר יִנָּתֵן".

הפטרת הנחמה הרביעית מדברת על שלב מתקדם שבו העם עובר ממציאות של חירום וחורבן, למציאות של אומה על אדמתה וגאולת ירושלים: "פָּצְחוּ רִנְנוּ יַחְדוֹ חֲבֹבוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי נָחַם ה' עַמּוֹ גָּאֵל יְרוּשָׁלַם" (נ"ב, ט').

בהפטרנו חוזרת תופעת הכפילות ארבע פעמים: "אנכי אנכי", "התעוררי התעוררי", "עורי עורי" ו"סורו סורו".

בכל הפעמים ההכפלה נועדה להעצים את הצורך במעורבות העם בתהליך הגאולה. המציאות הקשה מחייבת 'ניעור רציני' כך שהעם יתעלה על עצמו ויצא למציאות חדשה.

(יורם קימלמן)

ימי החול		שבת פרשת שופטים	
05:22←05:17	זמן תפילין / טלית	18:58	הדלקת נרות
		19:05	מנחה 14.00
6:00	שחרית א'	6:45	שחרית א'
6:45	שחרית ב'	8:30	שחרית ב'
09:27	סוף זמן ק"ש		
13:15	מנחה גדולה בחדר אוכל	18:00	שיעור הרב אה"צ (חצי שעה) על הדשא ליד הפינג-פונג
19:00	מנחה וערבית		
19:10←19:17	שקיעה	18:40	מנחה 13:30 17:40
20:10	ערבית	19:53	צאת השבת

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת
שלום

הקצרה על פרשת השבוע

ע"פ חוקי הלוח העברי פרשת "שופטים" תיקרא תמיד בשבת הראשונה של חודש "אלול", בין היא שנה רגילה או מעוברת.

הפרשה פותחת: "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" (טז-יח).

בעת העתיקה היתה תקשורת ישירה בין השופטים והזקנים - שהיו אנשי מוסר בעלי ניסיון חיים רב ורגישות חברתית. ב'שער העיר' התקבלו ההחלטות העקרוניות והמעשיות:

במגילת רות (ד-יא) - נישואי בועז ורות, נעשה ייבום וקניין השדה, בשער העיר.

בספר שמואל א' (ד-יח) - עלי שהיה כהן וגם שופט, בשומעו על מות בניו ונפילת ארון הברית בשבי הפלישתים, מת בשער העיר.

בספר שופטים (טז-ג) - שמשון, אחרון השופטים בספר, מפרק ממקומם את שערי העיר עזה כסמל לפירוק שלטון העיר.

השוטר היחיד שנזכר בתנ"ך בשמו הוא: "מעשיהו השוטר" מופיע בדברי הימים-ב (כו-יא). מכאן נלקח שמו של "כלא מעשיהו".

בתקופת התנ"ך, האומה היתה מושתתת על ארבעה יסודות: מלך, שופט, כהן, נביא, ראשי תיבות - **משכ"ן**. כבר אז היה ברור שחלוקת הסמכויות וההפרדה בין הרשויות, הן הבסיס למשכנו של שלטון תקין.

ונעבור להווה.. ב"גבעת רם" בירושלים מרוכזים כמה ממבני הציבור החשובים במדינת ישראל והיא בנויה משלושה מפלסים: בתחתון - שוכנים משרדי הממשלה. במפלס האמצעי - משכן הכנסת, ומעליהם - בית המשפט העליון.

אנחם קימלמן - קיבוץ ראש הנקרה

לחוסה אריאל אתך באבלך על פטירת אביך

עמנואל ארלגי ז"ל

קיבוץ סעד

לשרון שהם אתך באבלך על פטירת אביך

יהודה לבנת ז"ל

קיבוץ סעד

סוף סופרת לאפיה מיכאל פרקש ז"ל בשם המשפחה

אבא יקר ואהוב שלנו,

קשה להאמין שאתה כבר לא איתנו, הלב מסרב להאמין. איך אפשר להיפרד ולסכם כמה משמעותי היית עבורנו. אמא, הבנות ואילן היינו אהבתך המרכזית ואתה היית עוגן עבורנו. את אהבתך העיקרית לספורט הכירו כולם. לא היה תחום ספורט בו לא עסקת ולא הצטיינת.

במהלך השנים מילאת תפקידים רבים ומגוונים במסירות המאפיינת אותך. הגעת לקיבוץ בגיל 15, הקיבוץ היווה עבורך בית תומך ומקור גאווה.

אחת התכונות שאפיינו אותך עד הרגע האחרון היה ההומור הייחודי שלך עליו שמרת גם ברגעך הקשים.

אהבתך לאמא הייתה מיוחדת. כאשר כולם בבחירות בחרו שם מפלגה, אתה בקלפי כתבת על פתק לבן – "ציונה".

חגית רפל חברה קרובה של המשפחה כתבה שיר המאפיין את אהבתך העזה לאמא.

במנוחת הצהריים

כאשר המטפלת מקימה

כולם שוכבים במיטות

ומביטים בספרים

ולא מדברים.

אבל כשציונה מהנח"ל מקימה,

אפשר לפטפט ולהשתולל

היא בכלל לא מרגישה

ולא אומרת אסור

כי פרקש טוב

בא לביקור.

אבא אהוב ויקר-

אותך נזכור לעולמים

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

תנוח על משכבך בשלום!

קיבוץ סעד אבל על פטירתו של חברנו

מיכאל פרקש ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

דברי פרקש ממיכאל פרקש ז"ל בשם הקבוצה

פרידה ממיכאל פרקש

יום שישי האחרון, השעה 15:09 בבוקר, והטלפון שלי מצלצל בשיחת וידאו, ובצד השני ורד פרקש, וכך תוך שהיא מבקרת את אבא ב"נאות המושבה" בית האבות בנס ציונה, שמיכאל שהה בו בשבועות האחרונים. זכיתי לשוחח עם פרקש, שיחה קצרה, שמהר מאוד כמו כל השיחות שלנו בשנים האחרונות, גלשה לשאלה, מתי נוכל לשוב ולשחק כדור רגל, זה כנגד או לצד זה. ולי היה ברור כמובן שכך או כך הוא ינצח. מובן מאליו שלא ידעתי, לא שיערתי, ואפילו שמץ מחשבה לא עלה במוחי, שזו תהיה השיחה האחרונה שלנו.

פרקש כפי שכולנו קראנו לו, הגיע לסעד בשנת 1954, למסגרת חברת הנוער, שאותה הדריך חברנו נתן קויפמן זכרו לברכה, וכאן הוא החל את חייו הבוגרים. בהמשך יצא מיכאל לשירות בנח"ל, כחלק מגרעין עלומים. מהר מאוד התברר שפרקש הוא ספורטאי מחונן, כמעט בכל תחום ספורט שהוא, וכך הוא לקח חלק באליפות צה"ל בכדור רגל, כשחקן נבחרת הנח"ל, וכך הוא גם המשיך כאתלט, בעל כושר ניתור מדהים, וכמובן הייתה זו הפתיחה, לקריירה ארוכה, ומאד מאד מוצלחת, ככוכב קבוצת הכדור עף המיתולוגית של סעד. עם שובו מהשרות הצבאי, החל הרומן בין מיכאל לציונה, שגם היא הגיע לחברת נוער בסעד, ועל הרומן הזה, כתבה חגית, בספרה "דפים מן המחברת" את השיר "במנוחת הצהרים":

"כאשר המטפלת מקימה

כולם שוכבים בשקט במיטות (ואני מדלג)

אבל כשציונה מהנחל מקימה,

אפשר לפטפט ולהשתולל,

היא בכלל לא מרגישה, ולא אומרת אסור,

כי פרקש שוב בא לביקור"

הרומן הזה הגיע כמובן לחתונה, ופירותיו היו בעיקר חמש בנות איריס, דגנית, סיגל, ורד ויסמין, ונסיד אחד אחרון בשם אילן.

לאורך השנים ידעו מיכאל וציונה קשיים לא מעטים, בעיקר סביב התפתחותו של אילן, ואני יכול לומר בלי היסוס, שכולנו התפעלנו, מהשקט והנחישות שבהם עמסו השניים בסיוע הבנות, את הקשיים הללו, ללא תלונות, וללא כעס או תרעומת חלילה.

לאורך חייו עבד פרקש, בלא מעט ענפים. אני זוכר אותו כבכיר, בקבוצת החברים הגיבורים, שעסקו לאחר הקציר, בהעמסת חבילות הקש והחציר והובלתן הביתה, על הפלטפורמה הענקית, או "האנייה" כפי שקראנו לה. אני זוכר אותו חולב ברפת, כחלק מצוות הרפתנים הנודע, שכלל חברים וותיקים רבים שכבר אינם אתנו לצערנו, ויתכן שכבר אז בעבודה ברפת, התמכר מיכאל לעבודה שמחייבת קימה מוקדמת בבוקר. וכמובן שאני זוכר אותו בשנים הארוכות, שבו הוא שימש כיד ימינו של מיכאל המל ז"ל, בטיפול בטרקטורים, ובהפעלת הפנצ'רייה שהייתה ואיננה עוד. נדמה לי שחשוב כאן להזכיר, את כל אותם עשרות פעמים, שבהם פרקש נחלץ לעזרת חברים וחברות, בתיקון פנצ'רים באופניים, ובקלנועיות, תמיד ברצון, ובחיוך, ובשירות מושלם עד הבית.

ותוך כדי העבודות הרבות בהן עסק פרקש, הוא גם הספיק להיות סדרן עבודה, סדרן שמירות, מחלק עיתונים, ועוד ועוד עבודות בהתנדבות, למען הקהילה היפה שלנו. אינני רוצה להיות פסיכולוג בגרוש, אבל נדמה לי שהשבר

שחש פרקש, עם מותו הטראגי של המל ז"ל, סדק ובהמשך אף שבר, משהו ביכולת שלו, להתמודד עם הקשיים שהוא נחשף אליהם לא פעם בהמשך חייו.

לצער כולנו תקופת חייו האחרונה, לא ממש הקלה לא עליו, וכמובן שלא על ציונה היקרה, ועל הבנות הנפלאות, שעשו וממשיכות לעשות כל דבר, על מנת לסייע ולתמוך בציונה ובמשפחה כולה. אבל למרות ההרעה במצבו של פרקש, איש מאתנו לא צפה, שהסיום יגיע כל כך מהר, ואשר על כן גם הכאב כה עמוק וצורב.

קיבוץ בסופו של דבר הוא תמונה אחת גדולה, המשקפת את סך כל חבריו וחברותיו, ובתמונה הזו אזכור את מיכאל היקר, על מגרש האספלט של הכדורעף, על האופניים מדווש לרפת וחזרה, על הקלנועית בדרך לסככת הטרקטורים וממנה, ובעוד הרבה צמתים קטנים, כולל כמובן התמונה שהיא גולת הכותרת, בה פרקש מוביל ביחד עם אילן, את השופר התימני הגדול והמפותל, לתקיעה בסיום תפילת נעילה, בצאת יום הכיפורים.

אינני יכול לנחם את ציונה ואת בנות ובני המשפחה הענפה, עם בני הזוג, והנכדים הרבים, על האובדן. אבל מאידך אני יודע בוודאות שציונה, נותרת בידיים הצמודות והמלטפות של הבנות, ושל חבריה בסעד, ואולי תהיה בכך נחמה פורתא.

"כל כך קשה לכתוב דמעות

קשה לשאת את הדממה,

כל כך קשה לשיר דמעות

ומי יתננו נחמה".

(אילן גולדהירש)

תהי נשמתך מיכאל יקר, צרורה בצרור החיים.

תודה

השבוע הסתיימה לה שנת הפעילות בחינוך החברתי.

ברצוננו להודות לכל הצוות על פעילות ענפה ומעניינת במהלך כל השנה ובמיוחד בחופש הגדול.

תודה על שהצלחתם למצוא את המתווה המתאים למרות האתגרים הבטחוניים והבריאותיים שליוו אותנו ומילאתם את הלוח בפעילות מגוונת ומשמחת!

חופשה נעימה ולהתראות בשנה הבאה!

נצח בן צא"י

ליהודית שלנו - מנהלת מחסן יד-שניה - תודה ואהבה!

תודה חמה מקרב-לב ליהודית מוסנון היקרה, שניהלה עבורנו את מחסן "יד-שניה" במשך שנים רבות כל-כך, ועתה היא פורשת מתפקידה.

עבורנו, עבור בני משפחתנו ורבים מידידינו מחסן זה היה תמיד אבן שואבת ל"מציאות" יקרות-ערך, שאין להשיג בחנויות החדישות של ימינו.

עשהאל (בן חגית ומתניה) וכל משפחתו, חובבי אופנת הווינטג' וחסיד המיחזור, נוהגים כמעט בכל ביקור שלהם לקפוץ למחסן "יד-שניה" ולמצוא שם פריטי-לבוש נדירים עבור הגדולים והקטנים. את יהודית הם מכנים בתואר "כוהנת הסטייל" - ואכן שם זה יאה לה מאד.

גם במשפחתנו המורחבת נהנו בני הדודים וילדיהם מן המחסן פעמים רבות, כולל פיתרונות לשעת חירום כשמי מהם שכח להביא בגד-ים או בגדי שבת. יהודית תמיד היתה נכונה לפתוח למעננו את המחסן ולמצוא עבורנו כל כשנדרש.

נזכיר כאן מכתב ליהודית שהשאירו במחסן יאיר ברט (בנם של עמוס וזהבה) וחבריהם, כאשר עוד היו נערים: "יהודית יקרה, אצלך במחסן אפילו טרומפלדור היה מוצא יד שניה!"....

למעננו שמרה יהודית בגדים קטנטנים ששימשו כבגדי-בובה ל"פינת הבובות" שלנו בבית. הנכדות משחקות בהם בלי סוף, פעמים רבות מצאנו גם פריטים ל"פינת התחפושת" שלנו - מקור לשמחה ולצהלה לנכדים חובבי התחפושות.

ולא אשכח (חגית) כיצד סייעה לי יהודית למצוא פריט יקר-ערך שכבר אזל מן השוק: ממחטות-אף! בעידן טרום-הקורונה היו זה פריט-חובה במלתחתו של בעלי היקר, ובמחסן יד-שניה יכולתי לרענן את המלאי ללא כל קושי.

ולא רק בסעד נהנינו מן המחסן הזה. יהודית דאגה לשלוח חבילות של ביגוד שנותר למרכזי צדקה באיזור ועל כך זכתה תמיד להערכה רבה.

יהודית נענתה תמיד לכל בקשה במאור פנים ובסבלנות אין קץ, כולל השאלת המפתח בשבתות בהן ביקרו פה הילדים, לשמחתם הרבה.

הרבה בריאות לך, יהודית היקרה, ונחת-רוח בקרב משפחתך. תמיד נזכור לך את חסד המקום המיוחד הזה שהקמת בעשר אצבעותיך.

להבה כרט וחגית רפף

נ.ב.:

הלוואי שתימצא לנו מתנדבת נמרצת שתסכים להמשיך את היוזמה הנהדרת הזו עבור כולנו.

יד שנייה' הפילי

מנוייה אני על הפוקדים מדי פעם את יד שנייה, מימים ימימה.

תמיד עם היכנסתי- אני תוהה כיצד מצליחה יהודית להחזיק את המקום נקי, מסודר, נגיש ומזמין.

יותר מפעם יצאתי משם עם שלל רב.

עוד בהיות ילדיי בגיל נכדיי, שובבים המתלכלכים במשק ילדים, בטיול עם הכלב, בטיפוח הגינה ובעבודה ברפת – קבעתי לעצמי כי בגדי שבת וסט מדי אי ייצוגי- נקנה. אך את היתר, ניתן להשיג ללא עלות אצל יהודית ולהרוויח בנוסף תרומה לאיכות הסביבה.

גם בימים אלה, לאחד מבני אלרגיה לבגדים חדשים. חולצה לבנה למשל שנקנתה עבורו באהבה, שכבה מבווישת בארון עד שהגיע חבר לשבת ו.. שכח להביא עמו חולצה מתאימה. רק לאחר מכן זכתה החולצה להילבש על גופו של האיסטניסט. מובן עם כן, כי רק חולצות המגיעות מממלכתה של יהודית- מתקבלות על ידו בברכה.

כמו כן, זכו ילדי הגן בו אני עובדת בנתיבות, שמשולבים בו גם ילדים ממשפחות קשות יום- לבגדי החלפה בעת הגמילה מטיטולים, לגרביים, תחתונים ושאר פריטים נחוצים.

ועל מדף צנוע במקום- קופת צדקה לניזקקים [כן, יש כפל מבצעים "גם עלות חסכת גם במצווה זכית" ©]

ויהודית- תמיד לרשותנו, במאור פנים ובחיוך, בהושטת עזרה ובשימחת נתינה. זכינו!

תודה לך יהודית, על פועלך המבורך.

מאחלים לך שנים של בריאות ועשייה בדרכיך המיוחדות.

נקווה כי תמצא לך יורשת. גם יורש יתקבל...

דליה כרמי

בט האוני בית ישראל...

זמני התפילה בשבת - מניין שיכון י"א

(על הדשא שמול משפחת שנון)

שחרית - בשעה 8:00

מנחה - בשעה 14.00

ליל שבת וערבית למוצאי שבת - בהתאם ללוח הזמנים הכללי.

מוזמנים להצטרף אלינו!

חברי השכונה

ממריט ומתחזקת... מה קורה בפעוטון?

במרחב המרכזי של קיבוץ סעד, בין בית כנסת לגן המשחקים, מול חדר האוכל, לא רחוק מבית שקמה מצד אחד וגן שקד-רימון מצד שני עומד לו מיותר פשוטון אשל ההיסטורי. מבנה האבן הראשון בקיבוץ סעד, שרבים מטובי בניו ובנותיו זכו להעביר בו את ילדותם. יש המספרים, כי זו הייתה נקודת התצפית הטובה ביותר לילדי הפעוטון, לקבל שיעור באנגלית הוליוודית, כשהציצו בלילה מחלונות הפעוטון אל "סרטי המבוגרים", המוקרנים על קיר חדר האוכל הישן.

קהילה שזוכרת את עברה בכבוד עשויה גם לפתח עתיד ראוי. ואכן, כבר לפני שנים סומן המבנה כמקום הראוי לשימור. בעבר נעשו מספר ישיבות בעניין, חברות וחברים יקרים בהובלת הנזי ותוצה אורן נרתמו לנושא, אף הועלו כמה רעיונות, אך מחסומים שונים עכבו את התקדמות הפרויקט.

עתה אנו נדרשים לנושא מחדש. פעוטון אשל סומן כמבנה לשימור ואולי גם שדרת הצריפים המובילה ממנו לבית הכנסת תהיה "שדרת ראשונים" בעתיד... השאלה הראשונית הנצבת לפנינו כעת היא אם כן, מה יהיה ייעודו של פעוטון אשל המשופץ? לשם מה? ולבסוף תישאל כמובן השאלה של איך משמרים את המבנה.

אם תשאלו, איך בזמנים לחוצים שכאלה אפשר לדבר על מותרות של שימור אתרים מסוג זה? אז כדאי לדייק. כרגע אנחנו מדברים רק על "הכנת תיק פרויקט לתורם" ולא על הכסף הגדול עבור השיפוץ עצמו. כדי לעניין עמותות ותורמים בפרויקט השימור והשיפוץ יש לפני הכול להכין "תיק פרויקט לתורם" שבו מנוסח הרעיון המרכזי, מופיעים שרטוטים ראשוניים והערכה כספית של הפרויקט.

לפיכך, בשלב זה כשיש מקור כספי להכנת "תיק פרויקט לתורם" ע"י משרד אדריכלים, אנחנו מבקשים לקדם את זאת. אך כדי לדעת מה נכון להכין לתורם (שעוד לא נמצא... אך בוא יבוא), עלינו להחליט מה אנו רוצים לעשות עם הפעוטון הזה, אופן הזיכרון, ועם ההחלטה הזו לפנות למשרד האדריכלים.

רעיונות שונים מרחפים מעל למבנה הפעוטון לשעבר:

האם הופכים אותו למוזאון ל"קיבוץ של פעם"?

האם יש להוסיף למוצגי "אנו באנו" גם פינת קפה למבקרים ולהפוך את המקום למרכז תרבותי לביקורים, ישיבות צוות, ואירועי משפחה אינטימיים?

או אולי נכון יותר להפכו לגלריה של אמני הקיבוץ ולהוסיף בית קפה ייחודי כנזכר לעיל?

ואולי משחקה או בית תרבות?

והאם המקום מיועד גם למבקרים מבחוץ?

בשלב זה הוקם צוות קטן (החתום בסופה של הרשימה), שתפקידו לקדם את התהליך, ולפעול למען הכנת "תיק פרויקט לתורם". הצוות מעוניין לשתף את הציבור כולו, ולקבל רעיונות על עתיד המבנה. את הרעיונות הנבחרים נגבש עם המתכננים לתוכנית ואומדן ראשוניים כמוסבר לעיל.

לשם כך אנו פונים לכל מי שיש להם רעיונות בנושא להעלות את רעיונותיהם על הכתב לשלוח לאי-מייל gili_z@saad.org.il או לשים בתא דואר של ועדת תרבות. נשמח לכמה שיותר משתתפים בתהליך!

צוות השימור: חמי פיש, תמר אייל, אחינועם דולן ודילי זיוון

מתי בפעם האחרונה עשית משהו בשביל מישהו?...

מהנצלה כ"חסד אמתו"

חשבנו לעדכן ולספר על "חסד אמתו" בעקבות הצטרפותן של משפחות חדשות לקיבוץ, וגם סתם כדי להזכיר.. "חסד אמתו" זהו ארגון צדקה שהוקם על שם אמתי יקותיאל הי"ד, בן הקיבוץ שנרצח בפיגוע ירי בירושלים. הארגון תומך ב-20 משפחות נזקקות מהאזור, ובימי חמישי בלילה, פעם בשלושה שבועות, מחלקים להן החניכים חבילות מזון. שבת הרא"ה לקח על עצמו את האחריות העצומה הזאת! כל הכבוד!!

אנו זקוקים לעזרתכם ויש מספר דרכים בהן תוכלו לעזור לנו!

*בכלבו - ישנו ארון פלסטיק אפור משמאל לדלת הפנימית, בו תוכלו לשים מצרכי מזון "יבשים" ובסיסיים, ניתן להיעזר ברשימה התלויה על הדלת.

*ביצים - אנו קונים ביום החלוקה, אך מי שרוצה לתרום יש בשבוע של החלוקה "רשימת ביצים" על הארון.

*קופות צדקה בבתים - פעמיים בשנה אנו אוספים אותן. מי שאין לו רוצה - מוזמן ליצור איתנו קשר. (איסוף קופות בשבועות הקרובים).

*כמו כן, ישנה אפשרות לתרום סכום כסף קבוע כרצונכם בכל פעם שיש חלוקה (פעם בשלושה שבועות). המעוניינים מוזמנים ליצור קשר עם נעם (0542944744).

*ביום חמישי בלילה, פעם בשלושה שבועות אנו זקוקים לנהג שיסיע את החניכים לחלוקה. נשמח אם המתנדבים להסיע פעם בכמה חודשים יפנו אל אחינעם (0545925191) והיא תוסיף אותם לרשימת הנהגים המסורים שלנו (קפה ועוגיות עלינו)!

זו ההזדמנות להודות לכל התורמים ממרצם ומזמנם; לעובדי הכלבו על העזרה והסבלנות הרבה בכל מה שנחוץ, לנהגים על הנכונות לעזור בשמחה בשעות לא שעות, וכמובן לכל התורמים מכספם- שנזכה תמיד להיות בצד הנותן! אשריכם!

תודה רבה!

לשאלות והערות ניתן לפנות אלינו ונעזור בשמחה,

נעם ג'קסון (0542944744)

אחינעם שלומי (0545925191)

שני ברט (0546663235)

חסד
אמתו

הכר את החפך, מלווית קצת אחרת..

קבלו את חברתנו - שחר סמיט

מתי והיכן נולדת? נולדת בחשוון תש"מ בקיבוץ יחיעם, בכורה להוריי. אבי בן קיבוץ ואמי הגיעה לקיבוץ בת 16 בחברת נוער של השומר הצעיר. אני נכדה ראשונה בקיבוץ לסבא וסבתא שלי ז"ל, ניצולי שואה ממקימי יחיעם.

ספרי על זיכרונות ילדות - ילדות שמחה ותמימה בקיבוץ של פעם עם לינה המשותפת (עד כיתה ד'), כחלק מחברת ילדים מגובשת שהיא כמו משפחה. למרות שהלינה המשותפת ידועה לשמצה, לי היו חוויות טובות ממנה כולל לילות לבנים של "צביעת" הכיתות האחרות במשחת שיניים ומלחמות ביצים עד אור הבוקר.. עד שעליתי לכיתה ד' למדנו בבית ספר קטן של ילדי יחיעם בלבד. למידה משמעותית (של "נושאים") שמשלבת חוויות שעד היום זכורות לי (לדוגמא: נושא "החלוצים" שבו בנינו דגם של חומה ומגדל מחוץ לבית הילדים וישנו לילה בחוץ).

היו לי שעות ספורות בכל יום בבית עם ההורים ואלו היו שעות שהוקדשו אך ורק לנו, הילדים (אחריי נולדו אחותי ו 2 אחיי), הרבה סיפורים, שמיעת תקליטים של שירים ומחזות זמר, טיולים במבצר הצלבני של יחיעם, ובחורשת האורנים הסמוכה, ביקורים בפינת החי, משחקי קופסה.

בשנות בית הספר היסודי, זכורות לי לטוב שעות הערב, אחרי ארוחת ערב בחדר האוכל, היינו משחקים כל ילדי הקיבוץ במשחק הדגל, מחבואים, תיפסוני ועוד.. על המדשאות הגדולות שהיו בשפע בקיבוץ.

זוכרת לטובה את השנים והפעילויות ב'שומר הצעיר', גם את הפעולות הערכיות, עם חולצות תנועה ושירי תנועה מסורתיים, וגם את המחנות, הטיולים והמסעות.

איך הגעת לסעד ומתי? הגענו לסעד אחרי הגירוש מגוש קטיף. זוג צעיר עם פעוט בן שנתיים (ישי יוסף) ותינוקת קטנטנה בת חודש וחצי (יובל). בשעות הראשונות שנחתנו כאן, לתוך הקארוון (שהיה במקום בו נמצא היום גן מתקני הכושר). הבנתי שסעד זה יישוב מיוחד.

את החוויה הקשה של הגירוש, הטלטלה הרגשית, הבלבול והתלישות, ואת העובדה ששמואל לא היה איתנו גם באותם ימים מתוקף תפקידו באוגדה, את כל אלו, רככו עבורנו האנשים הטובים שעטפו אותנו כבר ביום הראשון שלנו כאן. אציין את מנהלת הקהילה דאז, שרה עברון, את משפחת אבנר ודליה רועי שהוצמדה אלינו וברגישות ועדינות ליוותה אותנו מאז ולעוד תקופה ארוכה, את חנן קסלר שדאג להכיר לנו את הקיבוץ על מוסדותיו ונהליו ובהמשך עוד ועוד אנשים ומשפחות יקרות שהביאו עוגה, הציעו עזרה ובעיקר פתחו את הלב והכניסו אותנו מהר להיות חלק מהקהילה.

שנים ארוכות, ששמואל היה בתפקידים שונים ואינטנסיביים, וכשהייתי גם בשבתות רבות כאן עם הילדים ובלעדיו – ידעתי תמיד שנוכה לאירוח לבבי ולמשפחות שבביתם נתקבל באהבה ובנדיבות, כמו משפחה ממש. אז לקח לנו כמה שנים להבין שסעד זה המקום עבורנו... אבל בכל המקומות שחיפשנו ובכל היישובים שהיינו – הייתה חסרה לנו סעד... על הקהילתיות החמה שבה, על החינוך הערכי, על הגיוון ושלל הדעות והסגנונות ועל הקשרים המיוחדים שיש לנו פה. וב"ה לפני כ 5 שנים זכינו להיכנס לביתנו שבשכונה.

מה התחביבים שלך?

אוהבת מאד פעילות גופנית.. בעיקר לרוץ. זמן שקט שלי ועם המחשבות של עצמי. בריצה באים לי כל הרעיונות הכי טובים. אוהבת לקרוא. ביוגרפיות וסיפורים אמיתיים, בעיקר מתקופת השואה. אני "סטודנטית נצחית". לומדת כ-ל הזמן. עוד קורס, עוד תחום, עוד נושא. עכשיו בקורונה זה דווקא ממש נפלא כי הכל עבר לוורטואלי ואני חוגגת עם קורסים והרצאות שונות שיכולה להשתתף בהם בלי לצאת מהבית 😊.

משתדלת מאד להתמיד בלימוד שבועי (גם וירטואלי) של ד"ר מיכאל אבולעפיה, על עבודת המידות בעידן המודרני. חובבת סדר מושבעת. אוהבת שמסודר ואוהבת גם לסדר.

מה גורם לך נחת?

7 הילדים שלי, ב"ה. כל אחד בדרכו שלו.

העשייה בעסק שלי, כעצמאית. כשתכנים שאני מפרסמת עוזרים לנשים לשפר את האכילה, מתכונים שלי שמשמשים נשים ומשפחות לאכול יותר בריא ושהמשתתפות בתוכניות ההרזייה שלי מצליחות לעשות שינוי ולרדת במשקל.

מה המוטו שלך בחיים? משתדלת ומתפללת לחיות בהוקרת תודה, ובהודיה לה' על כל הטוב. מאמינה לחלוטין שמחשבה יוצרת מציאות וש'עין טובה' ו'ראיית הטוב' באמת מייצרות ומשפיעות טוב בעולם.

למה את הכי מתגעגעת? לסבא אברי ולסבתא רותי שלי, ז"ל. גדלתי לצדם כל השנים בקיבוץ וגם כשעזבנו את יחיעם וגם כשחזרנו בתשובה – הקשר איתם נשמר ואף התחזק. זו זכות גדולה בעיני שיש סבים קרובים לגדול לידם (כמה ערך זה עבור כל מי שיש לו כאן הורים וזוכה שילדיו יגדלו לצד סבתות וסבים!). זכיתי שסבא וסבתא יראו נינים בחייהם ושהילדים הגדולים שלי עוד יכירו אותם. הם חסרים לי מאד. במיוחד סבתא שהיה לנו קשר מאד טוב ומיוחד.

איך את רואה את סעד בעתיד ואותך בסעד?

מאחלת לכולנו שסעד תמשיך להיות קהילה חמה ותומכת שיש בה חיבור בין דורי ועזרה הדדית, שיישמרו בנו הפשטות והשמחה בדברים הפשוטים. שהחינוך בגיל הרך ימשיך להיות איכותי ושהעשייה בוועדת החינוך תמשיך להעשיר את לילדינו ולהוציא מהם המון טוב ועשייה לטובה.

ריאיון: יורם קימלמן

חדשות רבות

פתחו יומנים ושריינו את התאריכים:

יום שלישי, ה' 1/9, י"ב באלול - ערב נשים בבריכה

יום רביעי, ה' 2/9, י"ג באלול - ערב גברים בבריכה

מיכל ורות

"תמיד לזכור לראש לצורך ולהודות על מה שיש..."

עוד לא נדמו הדי הקייטנה, וקולות הצחוק והשמחה של הילדים עוד מצטלצלים באוזנינו, וזהו בדיוק הזמן, לפני שייגמר הקיץ, לומר תודה גדולה לצוות החינוך החברתי, על קיץ מלא, עשיר וגדוש בחוויות לילדינו.

"היינו כחולמים"- נדמה שזהו הפסוק שמיטיב יותר מכל לתאר את הרגשתנו. שפשפנו את עינינו בפליאה לראות איך גם כשמסביב הכל נסגר או סגור או עומד להסגר, החינוך החברתי ממשיך בהתמדה ובמסירות בפעילות. גם כשאסור בריכה, אסור ארוחת בוקר, אסור יחד, אסור בתוך, אסור לינה אסור ואסור- תמיד מצאתם מה מותר ומה אפשר! בתנאים לא פשוטים, כשמסביב נוחות גזרות והוראות המשתנות חדשות לבקרים, וכולנו נעים בין בלבול, דאגה, רצון לשמור על כללי ההתרחקות אך גם על השגרה, הוכחתם שאפשר לשמור על שגרה עבור ילדינו גם בימי הקורונה.

"לא בגלל הכח-רק בגלל הרוח" מתנגן השיר באוזנינו, ואכן כך. הרוח שמאחורי הקלעים היתה תמיד רוח חיובית ואופטימית. אז השיר "הכל אני יכול בחופש הגדול" היה פחות רלבנטי הפעם, אבל תמיד מצאתם מה אנחנו כן יכולים, מה אפשר במסגרת המגבלות, והרוח האופטימית של העשייה הדביקה גם אותנו הורים וילדים, בהדבקה טובה הפעם, דבק מאחד של רצון לראות את האור בקצה מנהרת הקורונה, ולהמשיך לשמוע צחוק ילדים מתרונן בשבילים.

המתקתן לילדים שלנו אי של יציבות בתוך מציאות בטחונית מורכבת, מציאות פוליטית של טלטלות ואי-וודאות, מציאות של מגיפת הקורונה, ושינויים מיום ליום- בתוך כל זה אפשרתם לנו קיץ של שפיות, של שמחה, כיף, הנאה וחברות.

ההתעקשות שלכם לא לשבור את המסורת ולא לוותר על אף תוכנית- מחנון, קיטנה, השלמה של פעילויות מפסח ומהגל הראשון, אפילו קיטנת נכדים! -וגם הגמישות והיצירתיות לשנות ולהתאים תוכניות, ראויות להערכה. לתחושתנו, נוסף לחינוך החברתי בקיץ הזה ערך נוסף, לא רק של מפגש חברתי, כיף והנאה אלא גם ערך של חוסן, ומעמד של שדרה מרכזית של בתוך בניינה של סעד בתקופה זו.

קיבלנו מכם שדר של נחישות ורגישות, הקשבה להוראות, אך ללא היסטריה ובהלה. מסר של נוכחות ויציבות, והשתדלות לעשות את הטוב ביותר האפשרי, מתוך מחשבה על הפרט ועל הכלל- וזה הרבה!

תודה רבה וברכה לצוותים המובילים בבתים, למובילי המחנון והקייטנות, לחברי ועדת חינוך ולאפרת שלומי היקרה העומדת בראש המערכת.

מצדיעים לכם!

תודה מלמ"ר ואפרת וילדי משפ' פראווי

(* הכותרת מתוך שיר של עידן רייכל)